

PRAHA ODCIZENÁ

I.

Přišli si brát. Taková spoušť na ulici. Po dlažebních kostkách šuká vyrabovaný strnad, kterému ukradli ci ci cí,

na chodníku leží pár pomlácených těhotných holek a těm už vůbec není do zpěvu, s nohama vytrčenýma na fasády domů, patrně ještě v šoku kopou do těch zdí a divoce bojují o životy v sobě, o budoucnost nesobecké lásky a funkci kyslíkové masky přebírají andělé, co je mají na starost

a kteří okamžitě strhávají roucha a těm dívkám propůjčují své údy, aby do klínu zloděje, který je obsedl, aby do něj vyšlehávat mohly prosby o milost, štkavým pláčem nasáklé.

Jenže jako když škrtáš prázdným zapalovačem. Jako nic na zemi. Jako všechno na zemi v akcích a sejfech bank, co právě teď, při této genocidě, nikdo neupotřebí.

Párátkem drceným ve svých zubech tlumím bolest cizích duší, utrousil první přihlížející.

Mám po ruce kotě, kdyby někdo z vás chtěl zrelaxovat dlaň, která kdy uhodila ženu, pravid druhý.

Myslím, pánové, že jsem tu svoji měl přihlásit na kurs asertivity a syn by přežil, dumal třetí.

A všichni nabyli pocitu, že letí, že je dostředné vzletné kecy vynášejí do komfortní zóny jednadvacátého století, kde budou nad věci jak balón napuštěný héliem.

Jediný kopanec vystřelený mezi nohy by stačil,
abyste se mi zřítili dolů, do děje na místo zhruba
v jedné třetině básně,

ale ani nevím, jestli vás tam chci, jestli mám náladu
nad každým embryem poslouchat, jak zloděj křičí:
Chyťte zloděje.

II.

Co vlastně já vím? Jen tolik, že dlouho nesnášel se
snít, že namísto vloček padá jeho negativ a mistrně
zvládaje efekt nabalující se koule natolik prostoupil
lahvemi vín a plechovkami piv, že už nelze pít.

Že zapadneme do přetopených taxíků, do měkkých
závějí zadních sedadel s uklidňujícím pocitem, jak
se v lese stromečků Wunder-Baum Vanilka dá
bezúhonně oběsit, aniž bychom tušili, kdo nás veze
a jak zásadní bude účet.

Že bez koruny v kapse brodíme se nočními
tramvajemi a troleje co chvíli letují plechové
kohouty, kteří do vyhaslých ulic kokrhají: Tak už se
vzbud', ty elito, nebo aspoň svatá prostoto

a vypadni hned na příští zastávce a barikády lásky
a míru tam vyskládej, své napadené město na rukou
převíjet musíš, dokud v nich udržíš tužku,

dívej, jak statečné jsou ženy, které touží udržet své
dítě,

k ránu vám infekci zkropí lasa racků a propuštěné
labutě odtáhnou na střed ušpiněné řeky ozvěnu
kašle s blankytně modrou slinou, kterou jste na ně
pustili,

a z ní vláhu brát budou si petrklíče u pat sta věží, až
odemknou se zvony a tlukot jejich srdcí nahodí ta
lidská, až člověk s člověkem bude zase zvonit –

III.

Přišli si brát. Taková spoušť. Už jen na molu
v Podolí je klid, už jen ta voda mě do ničeho netlačí.

Píšu a budu tě psát, dokud stačím.